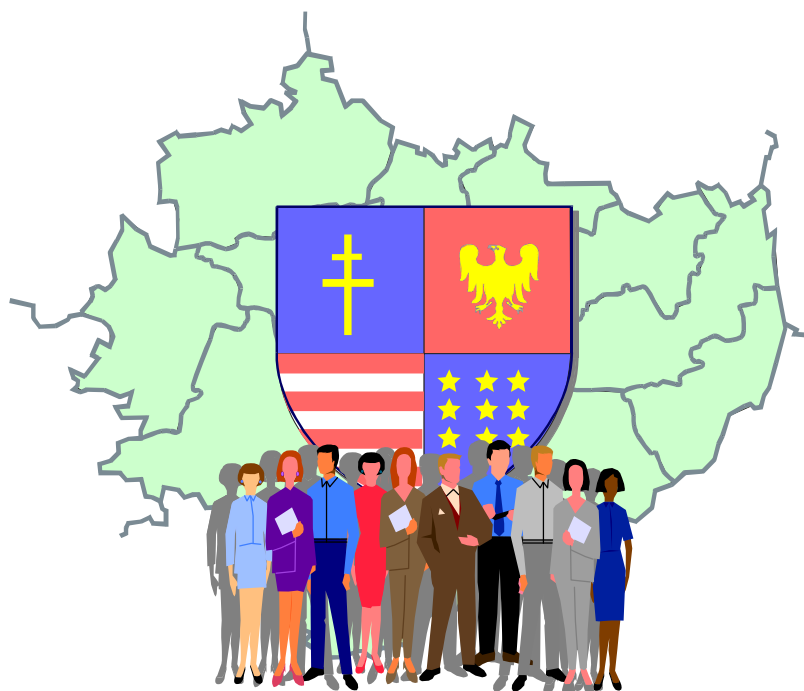

Wojewoda Świętokrzyski
Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
Świętokrzyski Komendant Wojewódzki Policji w Kielcach
Przewodniczący Konwentu Starostów
Województwa Świętokrzyskiego
Prezes Stowarzyszenia
„Związek Miast i Gmin Regionu Świętokrzyskiego”

**PROGRAM
„BEZPIECZNE ŚWIĘTOKRZYSKIE”
NA LATA 2011 - 2015**

Kielce 2011

SPIS TREŚCI

	<i>Strona</i>
Przesłanie	3
I. Założenia i cele Programu	5
II. Obszary zagrożeń	7
a) Propozycje działań profilaktycznych	7
b) Finansowanie działań profilaktycznych	12
III. Komunikacja międzyinstytucjonalna	13
IV. Lokalne systemy bezpieczeństwa	15
a) Komisja Bezpieczeństwa i Porządku	15
b) Zarządzanie bezpieczeństwem	15
V. Ewaluacja programu	17
VI. Załączniki	17

Przesłanie

Bezpieczeństwo publiczne stało się kluczową kategorią analityczną wielu dokumentów posiadających aspirację wyznaczania kierunków strategicznych działań o charakterze ogólnokrajowym, jak i lokalnym. Ten fakt nie wynika już z prostej konstatacji, że bezpieczeństwo posiada pierwszorzędną znaczenie w hierarchii potrzeb ludzkich, lecz ze świadomej polityki, która dostrzega w nim walory pragmatyczne. Nowoczesna polityka lokalna, realizująca konsekwentnie określoną wizję rozwoju, świadomie nadaje sens przestrzeniom interakcji w taki sposób, aby stały się one bezpiecznym azylem funkcjonowania dla jednostek i grup społecznych. Uznaje się, iż dynamizm życia społecznego nie może człowieka alienować, lecz motywować do podejmowania różnorodnych działań o charakterze profilaktycznym, prewencyjnym, edukacyjnym. Władze lokalne, odwołując się do bogatego spektrum możliwości prawnych i organizacyjnych, bezpieczeństwo obywateli utożsamiać muszą z ich jakością życia. Kluczowym wyzwaniem jest, aby idea partycypującej, otwartej i zaangażowanej wspólnoty lokalnej nie została zastąpiona przez rodzaj porządku zasadzającego się na jurysdykcji karnej i aktywności stricte penalnej. Wcielenie idei jednostki obywatela jest najlepszym gwarantem porządku publicznego i bezpieczeństwa. Obywatel partycypujący w zarządzaniu bezpieczeństwem lokalnym i władza - partner, trafnie odczytująca potrzeby społeczne, to optymalny model współpracy.

Konkluzją doświadczenia 10 letniej realizacji programu „Bezpieczne Świętokrzyskie” jest coraz mocniej uświadamiana potrzeba partnerskiej współpracy na rzecz bezpieczeństwa. Nasze województwo szczyli się tytułem jednego z najbezpieczniejszych województw w kraju. Jest to niewątpliwy sukces, na który złożyła się praca wielu podmiotów odpowiedzialnych za stan bezpieczeństwa publicznego: administracji publicznej szczebla rządowego i samorządowego, Policji, instytucji pozapolicyjnych, organizacji pozarządowych, Kościoła, wolontariatu. Stale postępująca integracja działań wokół idei bezpieczeństwa, przekładająca się na podejmowanie wielu cennych inicjatyw lokalnych, jest autentycznym wypełnieniem zobowiązań, jakie podejmowaliśmy przyjmując do realizacji program „Bezpieczne Świętokrzyskie”. Dziś już wiemy, że Program nie podzielił losu wielu, podobnych dokumentów, o których szybko zapomniano. Jest dokumentem wciąż inspirującym, można powiedzieć z całą odpowiedzialnością, naszą rozpoznawalną regionalną marką.

Zadania i cele zawarte w programie na lata 2011 – 2015 są spójne z założeniami krajowych programów profilaktycznych oraz lokalnych strategii bezpieczeństwa. Dokument podkreśla znaczenia współpracy z lokalnymi społecznościami, gdzie dąży się do tworzenia efektywnych, lokalnych systemów bezpieczeństwa. Program wskazuje obszary oraz zadania, które przyczynią się do poprawy bezpieczeństwa lokalnego oraz ograniczą zjawisko dokuczliwej dla obywateli przestępczości pospolitej.

Mając na uwadze dobro mieszkańców naszego województwa deklarujemy wspólnie realizować program „Bezpieczne Świętokrzyskie” na lata 2011 - 2015.

I. Założenia i cele programu „Bezpieczne Świętokrzyskie”

Program „Bezpieczne Świętokrzyskie” obejmuje wiele obszarów aktywności administracji publicznej i Policji, jest otwarty na wszelkie inicjatywy instytucjonalne i obywatelskie. W Programie zaakcentowano społeczny kontekst działań podmiotów na rzecz bezpieczeństwa. Głównymi celami Programu są:

- 1. Ograniczenie przestępczości pospolitej oraz zjawisk chuligaństwa i wandalizmu.**
- 2. Poprawa bezpieczeństwa w ruchu drogowym.**
- 3. Ochrona dzieci i młodzieży.**
- 4. Przeciwdziałanie patologiom społecznym tj. alkoholizmowi, narkomanii i przemocy domowej.**

W ten sposób zdefiniowane cele Programu będą możliwe do osiągnięcia poprzez:

- rzetelną analizę zagrożeń bezpieczeństwa i realnych potrzeb społeczności lokalnych pod względem bezpieczeństwa;
- wykształcenie w społeczeństwie poczucia aktywnej partycypacji w zarządzaniu bezpieczeństwem lokalnym;
- kreowanie pozytywnego wizerunku Policji oraz innych służb działających na rzecz poprawy bezpieczeństwa;
- podejmowanie wszelkich działań i inicjatyw mających na celu wzrost zaufania społecznego do służb działających na rzecz bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- organizowanie i zagospodarowywanie przestrzeni publicznej ograniczających ryzyko występowania zachowań aspołecznych;
- zmniejszenie zagrożenia wiktyimizacji, czyli stania się ofiarą przestępstwa;
- rozwijanie dobrego kontaktu obywateli z instytucjami działającymi na rzecz bezpieczeństwa;
- współpracę z organizacjami i instytucjami statutowo zajmującymi się pracą środowiskową z rodziną oraz dziećmi i młodzieżą;
- budowę rzetelnego i transparentnego partnerstwa z administracją samorządową przy zachowaniu autonomii Policji, poprzez przekazanie środków finansowych na tworzenie nowych etatów oraz służb ponadnormatywnych;
- inspirowanie działań władz samorządu lokalnego w celu integracji środowisk lokalnych wokół idei aktywnej profilaktyki;

- wyjście poza ramy działań instytucjonalnych i współpracę z sektorem organizacji pozarządowych oraz wolontariatem na rzecz podnoszenie kultury bezpieczeństwa;
- zastosowanie profesjonalnych narzędzi ewaluacji działań na bazie badań empirycznych;
- wykorzystanie sił i środków służących poprawie bezpieczeństwa na drogach, w środkach komunikacji publicznej, w miejscach zamieszkania i obiektach użyteczności publicznej.

Program zakłada kontynuację na terenie województwa idei tworzenia lokalnych strategii bezpieczeństwa na poziomie gmin i powiatów, przyjmowane do realizacji uchwałami właściwych rad samorządowych. Wskazuje główne cele i zadania, stanowiąc drogowskaz dla przedsięwzięć lokalnych, opartych na już istniejącej i wciąż rozwijającej się aktywności instytucji gminnych i powiatowych oraz lokalnych społeczności. Owocem starań wielu instytucji i osób powinny być lokalne systemy bezpieczeństwa, jako rzeczywista odpowiedź na potrzeby i oczekiwania mieszkańców województwa. Umożliwi to partycypację przedstawicieli społeczności lokalnych w zarządzaniu bezpieczeństwem, tym samym oddalając perspektywę braku realizmu, czy też pustej deklaratywności.

Wieloletnia realizacja Programu pozwala określić kierunki działań dla podmiotów zaangażowanych w ideę tworzenia województwa świętokrzyskiego, jako jednego z bezpieczniejszych w kraju. Odpowiedzialne podejście do założeń Programu, wymaga zdiagnozowania najważniejszych problemów oraz przedstawienie sposobów i metod ich rozwiązania.

II. OBSZARY ZAGROŻEŃ

Dynamizm zmian społecznych oraz ekspansja cywilizacji technicznej naznaczone są ambiwalencją skutków. Program określa 7 obszarów ryzyka występowania zagrożeń, dla których formułuje propozycje działań profilaktycznych. Podejmowane działania winny być realizowane w następujących obszarach:

- **Bezpieczeństwo w miejscach publicznych i zamieszkania.**
- **Bezpieczeństwo w ruchu drogowym.**
- **Komunikacja publiczna.**
- **Bezpieczeństwo dzieci i młodzieży.**
- **Przestępczość internetowa.**
- **Przemoc w rodzinie.**
- **Ochrona dziedzictwa narodowego.**

a) Propozycje działań profilaktycznych

1. Bezpieczeństwo w miejscach publicznych i zamieszkania

Proponowane działania:

- promowanie i efektywne wykorzystanie możliwości technicznych, a w szczególności monitoringu wizyjnego miejsc publicznych, skorelowanego z odpowiednią organizacją służby Policji i straży gminnych;
- dokonywanie analizy zagrożeń bezpieczeństwa oraz oczekiwań i potrzeb społeczności lokalnych;
- organizowanie cykli szkoleń, konferencji, warsztatów mających na celu budowanie lokalnych systemów bezpieczeństwa i kształtowania bezpiecznych przestrzeni publicznych;
- zdynamizowanie prac Powiatowych Komisji Porządku i Bezpieczeństwa jako ciał nadzorujących implementację Powiatowych Strategii Bezpieczeństwa;
- przygotowywanie i promowanie rozwiązań zwiększających bezpieczeństwo przestrzeni publicznych, a zmniejszających anonimowość, takich jak: promowanie tzw. bezpiecznej architektury, oświetlenia, oznakowania informacyjnego;
- przeprowadzenie debat społecznych na terenie całego województwa, które pozwoliłyby zdiagnozować realne oczekiwania społeczne wobec instytucji działających na rzecz bezpieczeństwa;

- tworzenie i promowanie lokalnych koalicji na rzecz bezpieczeństwa;
- budowa rzetelnego i transparentnego partnerstwa z administracją samorządową przy zachowaniu autonomii Policji, poprzez przekazanie środków finansowych na tworzenie nowych etatów oraz służb ponadnormatywnych;
- aktywne i skuteczne pozyskiwanie środków finansowych na realizację działań podnoszących bezpieczeństwo publiczne;
- nagradzanie organizatorów /wolontariuszy/ za podejmowane przez nich działania w zakresie bezpieczeństwa;
- likwidowanie „znieczulicy społecznej” poprzez zdecydowaną i natychmiastową reakcję na przestępstwa, wykroczenia i zachowania o charakterze chuligańskim;
- tworzenie infrastruktury technicznej sprzyjającej poprawie bezpieczeństwa;
- współpraca z mediami w zakresie promowania wszelkich inicjatyw na rzecz bezpieczeństwa.

2. Bezpieczeństwo w ruchu drogowym

Proponowane działania:

- edukacja społeczna na temat zagrożeń występujących w ruchu drogowym poprzez wystawienie spektakli oraz projekcje filmów dot. głównych przyczyn wypadków drogowych;
- przeprowadzanie kampanii społecznych mających na celu uświadamianie konieczności informowania Policji o występujących zagrożeniach spowodowane przez uczestników ruchu drogowego (promowanie telefonów 112 i 997 w celu podjęcia szybkiej reakcji Policji);
- prowadzenie szkoleń dla przyszłych kierowców oraz dla uczniów szkół średnich i studentów zasad przestrzegania ograniczeń prędkości i jej dostosowania do panujących warunków drogowych oraz prezentacje filmu dot. głównych przyczyn wypadków drogowych;
- uświadomienie indywidualnej odpowiedzialności za bezpieczeństwo ruchu drogowego;
- ukształtowanie prawidłowych postaw i nawyków sprzyjających unikaniu zagrożeń na drodze;
- podniesienie świadomości pieszych uczestników ruchu drogowego na temat noszenia elementów odblaskowych (torby ekologiczne) i jasnej odzieży;
- ograniczenie liczby wypadków w szczególności z udziałem pieszych;
- edukacja uczestników dróg w zakresie pierwszej pomocy przedlekarskiej;
- skuteczne ujawnianie nietrzeźwych oraz będących pod wpływem innych środków odurzających uczestników ruchu drogowego;

- eliminowanie miejsc niebezpiecznych na drogach w celu przeciwdziałania zagrożeniom w ruchu drogowym;
- organizowanie „bezpiecznych parkingów” (w tym dla samochodów ciężarowych i przewożących materiały niebezpieczne);
- edukacja i profilaktyka uczestników ruchu drogowego w zakresie unikania zagrożeń;
- zdecydowana walka z „piractwem drogowym” ze szczególnym uwzględnieniem osiedli mieszkaniowych i okolic szkół;
- doskonalenie ratownictwa drogowego;
- poprawa bezpieczeństwa osób korzystających z komunikacji publicznej (m.in. prywatni przewoźnicy);
- poprawa infrastruktury drogowej.

3. Komunikacja publiczna

Proponowane działania:

- organizowanie szkoleń dla pracowników komunikacji publicznej na temat bezpiecznych zachowań w sytuacjach zagrożenia;
- podejmowanie działań profilaktycznych skierowanych do użytkowników komunikacji publicznej mających na celu podniesienie świadomości o występujących zagrożeniach;
- promowanie technicznych środków wspierających bezpieczeństwa (min. monitoring wizyjny w autobusach);
- współpraca z mediami w zakresie przekazywania informacji na temat metod i sposobów działania sprawców kradzieży kieszonkowych oraz sposobów unikania tych zagrożeń;
- wypracowanie wspólnych kierunków działań pomiędzy instytucjami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo w środkach komunikacji publicznej zmierzających do ograniczenia chuligaństwa i wandalizmu;
- podejmowanie wspólnych inicjatyw mających na celu ograniczenie przestępczości na kolei;
- wypracowanie systemu powiadamiającego służącego do poprawy bezpieczeństwa osobistego pracowników korporacji taksówkarskich, przewoźników osób i mienia.

4. Bezpieczeństwo dzieci i młodzieży.

Proponowane działania :

- podejmowanie wszelkich inicjatyw mających na celu ograniczenie przestępstw i wykroczeń w szkołach poprzez tworzenie szkolnych grup, w skład których wchodzi m.in. grono pedagogiczne, rodzice (opiekunowie, Policja, straże gminne (miejskie));
- tworzenie miejsc możliwości aktywnego, aprobowanego społecznie spędzenia wolnego czasu, np. kluby osiedlowe, siłownie, kawiarenki internetowe, świetlice;
- objęcie opieką rodzin dysfunkcyjnych i nieletnich wywodzących się ze środowisk przestępczych oraz osób potencjalnie predysponowanych do popełnienia przestępstw;
- włączenie organizacji młodzieżowych oraz pozarządowych do działań profilaktycznych i edukacyjnych;
- propagowanie właściwego zachowania w czasie imprez masowych, ze szczególnym uwzględnieniem obiektów sportowych;
- poprawa świadomości prawnej nauczycieli, rodziców, dzieci i młodzieży w zakresie przestępczości komputerowej i internetowej;
- kontrolowanie lokali gastronomicznych, pubów, dyskotek w zakresie egzekwowania przestrzegania ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi;
- zwiększenie aktywności szkół w zakresie zapobiegania przestępczości i demoralizacji nieletnich;
- prowadzenie działań edukacyjnych w szkołach w zakresie wczesnego rozpoznawania i zapobiegania uzależnieniom.

5. Przestępczość internetowa

Proponowane działania:

- szkolenia tematyczne skierowane do kadry pedagogicznej na temat bezpiecznego korzystania z Internetu;
- upowszechnienie wiedzy o zagrożeniach płynących z nieodpowiedzialnego korzystania z witryn internetowych wśród dzieci i młodzieży poprzez szkolenia prowadzone przez specjalistów w dziedzinie profilaktyki przestępczości w cyberprzestrzeni;
- uświadamianie użytkownikom internetu konsekwencji prawnych wynikających z niewłaściwego wykorzystywania medium, jaki jest Internet;
- podejmowanie inicjatyw mających na celu uświadomienie przestępstw internetowych związanymi z dokonywaniem transakcji handlowych i operacji finansowych;

- organizowanie spotkań w szkołach z rodzicami i opiekunami prawnymi dzieci na temat korzystania z dostępnych zabezpieczeń filtrujących treści witryn internetowych;
- podejmowanie wszelkich inicjatyw mających na celu zagospodarowanie czasu wolnego dzieci i młodzieży jako metody przeciwdziałania uzależnieniu od Internetu.

6. Przemoc w rodzinie

Proponowane działania:

- szkolenia tematyczne dla osób zajmujących się ograniczeniem zjawiska przemocy w rodzinie;
- wspierania lokalnych inicjatyw społecznych na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie;
- zwiększenie efektywności działań instytucji pomocowych w realizacji procedury „Niebieskiej Karty”;
- zapobieganie uzależnieniom m.in. poprzez reakcję na nieprzestrzeganie przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
- propagowanie poprzez m.in. lokalne media informacji na temat możliwości pomocy ofiarom przemocy domowej;
- objęcie opieką prawną, psychologiczną i socjalną osób dotkniętych przemocą w rodzinie;
- tworzenie efektywnych działań resocjalizacyjnych dla sprawców przemocy.

7. Ochrona dziedzictwa narodowego

Proponowane działania:

- zdynamizowanie prac zmierzających do rewaloryzacji i konserwacji zabytków;
- organizowanie konferencji, sympozjów tematycznych skierowanych do lokalnej społeczności mających na celu popularyzację materialnego dziedzictwa kulturowego;
- edukacja dzieci i młodzieży mająca na celu wzmocnienie poczucia tożsamości i odpowiedzialności za stan dziedzictwa narodowego;
- promowanie technicznych środków zabezpieczeń zabytków ograniczających przestępczą działalność człowieka;
- pozyskiwanie środków finansowych na tworzenie efektywnych systemów zabezpieczeń przed kradzieżą i dewastacją obiektów muzealnych i sakralnych itp.

b) Finansowanie działań profilaktycznych

Program „Bezpieczne Świętokrzyskie” nie posiada własnych źródeł finansowania. Realizacja przedsięwzięć profilaktycznych i ich finansowanie, zgodnie z regulacjami ustawowymi, spoczywa na samorządzie terytorialnym. Finansowanie wszelkich podejmowanych inicjatyw, odnoszących się do bezpieczeństwa publicznego o zasięgu ogólnowojejewódzkim, winno być realizowane na bazie wypracowanego w poprzednich latach schematu, w którym zasadnicza rola przypada dwóm podmiotom: Urzędowi Wojewódzkiemu i Urzędowi Marszałkowskiemu.

Świętokrzyski Urząd Wojewódzki,

- przekazuje środki finansowe w związku z realizacją programów rządowych;
- ogłasza konkursy na realizację przedsięwzięć o charakterze profilaktycznym w obszarze bezpieczeństwa;
- uruchamia środki finansowe na kampanie społeczne dotyczące bezpieczeństwa publicznego.

Urząd Marszałkowski i samorząd lokalny

- asygnuje środki finansowe w ramach zadań własnych i ogłasza otwarte konkursy ofert na realizację zadań publicznych w obszarze bezpieczeństwa;
- uczestniczy aktywnie w pozyskiwaniu środków finansowych pochodzących z programu operacyjnego dofinansowanego z Unii Europejskiej.

Organizacje pozarządowe

- aktywnie uczestniczą w pozyskiwaniu środków finansowych w ramach konkursów ogłaszanych przez administrację publiczną szczebla centralnego, wojewódzkiego i terytorialnego. Pozyskują środki finansowe z programu operacyjnego Unii Europejskiej.

III. Komunikacja międzyinstytucjonalna

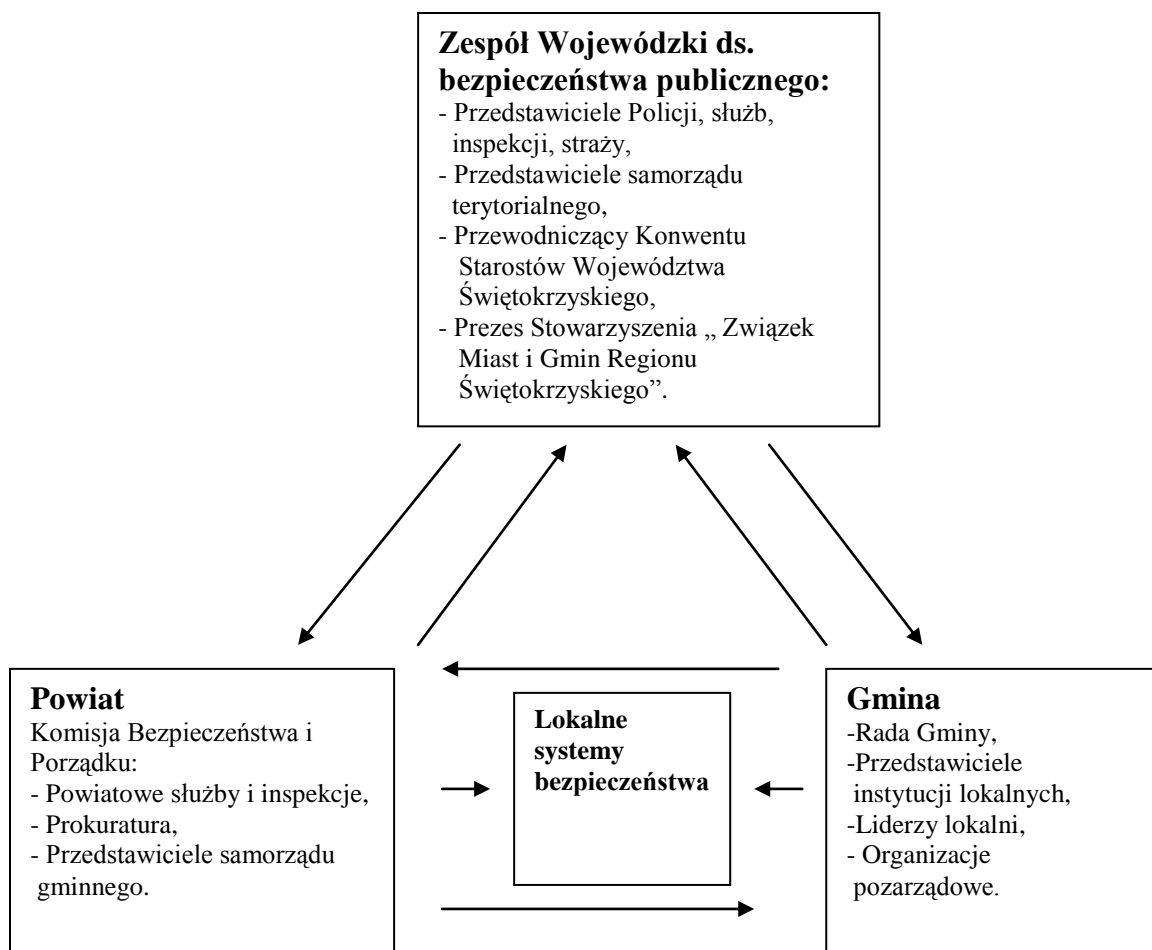
Współpraca w ramach Programu „Bezpieczne Świętokrzyskie” jest przede wszystkim wzajemną komunikacją międzyinstytucjonalną. W każdym planowanym przedsięwzięciu, komunikacja i łączność warunkuje efektywność realizacji celów. Komunikacja i łączność odnosząca się do Programu będzie pełniła dwojaką funkcję: funkcję informacyjno – organizatorską oraz funkcję motywacyjno – inspirującą. Funkcja informacyjno – organizatorska polega na przekazywaniu wiadomości między instytucjami, a więc zarówno „z góry w dół” w postaci poleceń, zarządzeń, programów, zapytań, jak i „z dołu do góry” w postaci sprawozdań, odpowiedzi i meldunków. W ten sposób komunikacja umożliwi podejmowanie, organizowanie, i wykonywanie odpowiednich działań, likwidując potencjalne zagrożenia i sytuacje awaryjne. Jest to wysoce sformalizowanym system łączności, podstawowy dla funkcjonalności struktur instytucji zaangażowanych w politykę bezpieczeństwa.

Nie mniej istotną rolę odgrywa komunikacja motywacyjno - inspirująca. Jej zadaniem będzie wytworzenie atmosfery zaangażowania i wspólnoty wśród przedstawicieli samorządów, służb, inspekcji itp. Wieloletnia realizacja Programu „Bezpieczne Świętokrzyskie” wskazuje niezbicie, że pełna informacja na temat zamierzonych przedsięwzięć odgrywa ogromną rolę mobilizującą, zaś brak informacji, ukrywanie wiadomości czy też ich finezyjne tłumienie powoduje wśród osób zaangażowanych utratę zaufania do idei Programu, a przede wszystkim poczucie pomniejszenia ich własnej roli.

Zniekształcenie informacji wynika przede wszystkim z powodu wadliwie funkcjonującej sieci pozycji społecznych i ról zawodowych pełnionych w określonych strukturach instytucjonalnych. Idealem jest, aby informacja przepływała przez struktury formalnie określone.

Na osiągnięcie celów Programu będzie miała wpływ sprawna komunikacja międzyinstytucjonalna w województwie świętokrzyskim, którą można zobrazować następującym schematem:

Schemat komunikacji między instytucjami dotyczący spraw bezpieczeństwa publicznego w województwie świętokrzyskim:

IV. Lokalne systemy bezpieczeństwa

1. Powiatowe Komisje Bezpieczeństwa i Porządku

Ocena przydatności wdrożonych rozwiązań profilaktycznych powinna dokonywać się na szczeblu, gdzie zapadają kluczowe dla jednostek administracyjnych decyzje dotyczące bezpieczeństwa. Istniejące uregulowania prawne wychodzą naprzeciw pragmatycznemu wymogowi zarządzaniem bezpieczeństwem publicznym w społeczeństwie obywatelskim poprzez działania gremiów lokalnych reprezentantów. Na szczeblu powiatu kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa ma praca Komisji Bezpieczeństwa i Porządku. Odpowiedzialność Komisji za stan bezpieczeństwa powinna wyrażać się w realizacji następujących działań.

1. Określenie i mobilizowanie kluczowych partnerów wywodzących się z organów społeczności lokalnych;
2. Wnikliwe oraz wszechstronne analizowanie stanu bezpieczeństwa obejmujące lokalne problemy bezpieczeństwa i wiktymizacji;
3. Kształtowanie lokalnych strategii działań, w taki sposób, aby brały pod uwagę przyczyny przestępczości i wiktymizacji, a nie jedynie symptomy;
4. Wdrażanie i ewaluacja programów profilaktycznych, koncentrujących się na eliminowaniu uciążliwych przestępstw oraz miejsc i przestrzeni społecznego lęku;
5. Implementacje lokalnych systemów bezpieczeństwa.

Efektywność realizacji celów Komisji jest pochodną optymalnego zarządzania potencjałem ludzkim, zdolnym do wyznaczenia i zrealizowania celów przekraczających uznane status quo. Wyzwaniem staje się procesualne podejście do zarządzania bezpieczeństwem. Istota zarządzania bezpieczeństwem nie zamyka się w raz ustalonych schemacie działania, lecz znamionuje ją ciągłe doskonalenie pracy w sposób najlepiej odpowiadający oczekiwaniom społeczności lokalnej.

2. Zarządzanie bezpieczeństwem

Uchwalone przez organy samorządu powiatowego strategie bezpieczeństwa powinny cechować aplikacyjność. Oznacza to że ich naturalną i wymierną konsekwencją staną się lokalne systemy bezpieczeństwa. Lokalne systemy bezpieczeństwa są w istocie narzędziem zapewniającym :

1. Integralność wspólnot lokalnych;
2. Funkcjonalność służb i podmiotów publicznych i niepublicznych;
3. Wysoki poziom kontroli społecznej we wspólnotach lokalnych.

Osiągnięcie tych trzech pożądaných stanów jest możliwe, gdy funkcjonujący lokalny systemy

bezpieczeństwa uwzględni:

1. Rzetelną analizę stanu potrzeb i zagrożeń w społeczności lokalnej, bazującą na empirycznych badaniach terenowych;
2. Konsultacje społeczna. Daje ona gwarancję adekwatnego podejścia do skali zagrożeń. Podejmowane działania biorą pod uwagę realność potrzeb społeczności lokalnej. Eliminuje to zjawisko aprioryzmu założeń przyjmowanych w zaciszu gabinetów;
3. Infrastrukturę opartą na partnerstwie i współpracy;
4. Długookresowe, stałe programy obejmujące całą ludność, bez względu na wiek, płeć, środowisko zamieszkania i sytuację, w jakiej się znajduje;
5. Programy, których celem są grupy i środowiska wysokiego ryzyka, a także promujące bezpieczeństwo w grupach szczególnie zagrożonych;
6. Statystyki dokumentujące częstotliwość wypadków i ich przyczyny;
7. Prowadzenie ewaluacji w celu oceny programów i uzyskiwanych efektów.

Określony poziom bezpieczeństwa jest zawsze stwierdzeniem stanu post factum. Wyzwaniem jest zarządzanie bezpieczeństwem przyszłości, a więc w istocie zarządzanie ryzykiem utraty bezpieczeństwa. Organizacja, dążąc do zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa musi uznać, iż funkcjonuje w warunkach nieprzewidywalności wystąpienia niekorzystnych skutków zdarzeń. Można być statystycznie pewnym wystąpienia określonego zdarzenia, ale jego nowe wcielenie w zasadniczym stopniu będzie się różniło od pierwowzoru. Dlatego powinno dążyć się do tego, aby naturalnemu poczuciu niepewności towarzyszyło racjonalne przeświadczenie o skuteczności podjętych kroków prewencyjnych. Osiągnięcie zadawalającego poziomu bezpieczeństwa w przyszłości będzie zależało od:

1. Realizmu i odwagi w podejściu do identyfikacji ryzyka zagrożeń;
2. Adekwatności i proporcjonalności metod prewencji;
3. Określenia ryzyka wystąpienia zdarzenia jako efektu pracy grupowej. Jakikolwiek zidentyfikowane ryzyko nie może być projekcją wyłącznie indywidualną;
4. Wystrzegania się monokausalizmu (jednoczynnikowego wyjaśniania rzeczywistości). Np, wypadki na drogach to wyłącznie efekt złego stanu dróg;
5. Oszacowania kosztów profilaktyki w relacji do zamierzonych efektów.

V. Ewaluacja programu

Ocena programu oraz monitorowanie prowadzone będą poprzez:

- analizowanie danych statystycznych dotyczących zagrożeńi przestępczością i patologiami w cyklach półrocznych;
- monitorowanie ocen i oczekiwań społecznych m.in. na podstawie badań socjologicznych prowadzone przez niezależne ośrodki badań publicznych;
- coroczną ocenę zaangażowania powiatów w działaniach na rzecz poprawy bezpieczeństwa; wyróżnienie najlepszych powiatów nagrodą „Koziołka”;
- analizę wniosków z debat społecznych przeprowadzonych na poziomie gmin powiatów, oraz całego województwa;
- omawianie realizacji podczas posiedzeń Powiatowych Komisji Bezpieczeństwa i Porządku Publicznego;
- omawianie realizacji podczas sesji Rad Powiatu/Miast/Gmin.

VI. Załącznik

Załącznik nr 1 - Regulamin Nagrody „Koziołek”.

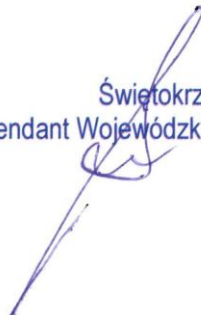
Wojewoda Świętokrzyski

Marszałek Województwa Świętokrzyskiego

Świętokrzyski
Komendant Wojewódzki Policji w Kielcach

Przewodniczący Konwentu Starostów
Województwa Świętokrzyskiego

Prezes Stowarzyszenia „Związek Miast
i Gmin Regionu Świętokrzyskiego”

